

Ročník XIV.

Tretia Veľkonočná nedeľa (A) 4.mája 2014

týždeň 19.

Marián Šuráb

Poznali Ho pri lámaní chleba

Ľudia sa veľmi ťažko zbavujú svojich presvedčení, názorov a pohľadov. Sú sklamaní z toho, ak sa niečo ináč vyvíja, ako oni očakávali. Často potom hovoria: Ja som si myslel... Ja som očakával... Ja som dúfal... Ja som bol presvedčený, že... Nie je potom ľahké priznať si svoj omyl vychádzajúci z nesprávnych predpokladov. Ak to ale človek dokáže, je to dôkazom toho, že je ochotný prijať pravdu namiesto svojich predstáv.

Už tradične k veľkonočnému obdobiu patria dvaja učenici z Emauz. Smutná je ich cesta z Jeruzalema domov. Neznámemu spoločníkovi, ktorý sa k nim na ceste pridá, hovorí: A my sme dúfali...

V čo to vlastne oni dúfali? Mohli by sme to nazvať politickou nádejou. Oni a tisíce iných Židov túžili po slobode. Čakali, kedy bude zlikvidovaná vláda rímskeho námestníka. Nechceli už vidieť cudzích vojakov vo svojej vlasti. Chceli si sami rozhodovať o osudoch národa.

Podľa ich predstáv tá chvíľa mala čoskoro prísť. Veď sa objavil Mesiáš, ktorý mal svojich učeníkov a tisíce sympatizantov. On určite naplní nádeje národa. Lenže jednej noci to všetko padlo. Mesiáša zajali a ukrižovali, jeho učenici sa zo strachu zamkli a ostatní sa báli priznať svoj vzťah k trestancovi. A tak oni dvaja odchádzajú z Jeruzalema s nesplnenou nádejou. Neznámemu prichádzajúcemu vylievajú svoj bôľ: „A my sme dúfali, že on vykúpi Izrael.“

Zatiaľ pre nich neznámy muž, ich cestou začne poučovať. Hovorí im o tom, že Mesiáš musí trpieť. Pripomína im slová prorokov, že Mesiáš bude mužom bolesti, a nie mocný pozemský vládca. Jeho kráľovstvo začne rásť z jeho obety a smrti, a nie zabíjaním nepriateľov národa.

Ako postupne počúvajú argumenty neznámeho Ježiša, začínajú si pomaly uvedomovať, že kráľovstvo Mesiáša nebude z tohto sveta, ale že to bude kráľovstvo duchovné. Začínajú rozumieť, že smrť Ježiša nepochovala ich nádeje, ale práve naopak. Spoznávajú, že Mesiáš svojou smrťou postavil základy Božieho kráľovstva. Jeho krv oslobodila ľudí z hriechu a nie z politického útlaku.

Celá cesta končí radostne. Doma spoznávajú Ježiša. Ich sklamaná nádej sa premení na radosť. Majú radosť z toho, že opäť vidia Ježiša, ale aj z toho, že konečne pochopili zmysel jeho smrti. Vracajú sa opäť do Jeruzalema, aby aj ostatným oznámili, že videli Pána. A všetkým prítomným opakujú všetko, čo počuli od Ježiša o zmysle jeho smrti a zmŕtvychvstania.

Dvaja emauzskí učenici sú obrazom celého ľudstva a každého z nás. Všetci máme nejaké ciele a nádeje. Oni sú motorom nášho života. Legenda hovorí o tom, že všetky čnosti sa rozhodli opustiť zem a vrátiť sa naspäť do neba. Keď ich sv. Peter vpustil do neba hovoria mu: Všetky čnosti na zemi sú potupované a prenasledované hriešnymi ľuďmi. Preto sme sa rozhodli opustiť zem. Sv. Peter pochopil ich situáciu a hovorí: Dobre, zostaňte už v nebi. Ale ty nádej, vráť sa na zem. Bez teba by biedny a slabý človek upadol do zúfalstva.

Vlastné skúsenosti nám potvrdzujú hodnotu nádeje. Každý z nás by vedel rozprávať o chvíľach zúfalstva, smútku a nádeje. O tom, ako napokon všetko dobre dopadlo. Ale nebolo to v živote vždy tak. Aj my poznáme nespĺnené a sklamané nádeje. Možno sme sa v ťažkých chvíľach aj Boha pýtali, prečo to skončilo ináč, ako sme dúfali.

Možno aj preto, lebo sa podobáme na svetoznámeho spisovateľa Ernesta Hemingwaya. On napísal krátky príbeh s názvom *Starac a more*. Opisuje v ňom starca, ktorý chodí na more loviť ryby. *84-krát sa vracia bez najmenej ryby. Na 85. raz sa mu podarí uloviť jednu veľkú rybu. A pretože je ťažká, rybár sa ju pokúša dovliecť k brehu pripútaný k člnu. Kým sa mu to podarí, rybu už zožrali iné dravé ryby. Ostala mu len obrovská kostra. A tak opäť nemá nič. Stále ale dúfa, že raz príde aj jeho deň.* Za túto novelu dostal Hemingway Nobelovú cenu. Keď sa ale on sám dostal do nemocnice, na štvrtý deň spáchal samovraždu. Krásne písal o nádeji, ale samovraždou dosvedčil, že nestačí mať len nádej. Nádej, ak nemá oporu, vedie do zúfalstva. Oporou nádeje je viera. Ale nie len viera vo vlastné sily, ale predovšetkým viera v Boha.

Mať vieru v Boha, znamená predovšetkým veriť Božiemu slovu. Aj učenici z Emauz verili v Boha, ale neverili Božiemu slovu v Starom zákone, kde sa písalo o Mesiášovi. Boli síce očarení Ježišovými zázrakmi, ale už akosi prepočuli jeho slová o utrpení a smrti, ktorú musí podstúpiť. Preto im Ježiš cestou vysvetľuje Sv. písmo. Preto musíme aj my všetky svoje túžby a nádeje porovnávať s učením Božím. Lebo naše ľudské túžby sú často šité na našu mieru. Niekedy ich Boh môže prijať a požehnávať, ale má aj právo urobiť nás šťastnými podľa jeho miery. Čím viac budeme ochotní počúvať Boha, tým menej zažijeme sklamaní z nespĺnených nádejí.

Nehovorme Bohu: My sme si mysleli... Radšej hovorme: Buď vôľa tvoja.

*Ó Pane, ozvi sa,
vzácná je Tvoja milosť,
pre svoje zľutovanie ozvi sa!
Neskrývaj tvár pred
svojím sluhom, už sa mi ozvi,
lebo úzko mi je.
Priblíž sa k mojej duši,
vykúp ju,
od nepriateľov vyslobod'
Ty poznáš moje poníženie,
vieš moju hanbu, potupu,
každého vidíš, čo mi ublížil.*

*Potupa zlomila mi srdce,
ochorel som.
Čakal som na sústrasť
a nedočkal sa jej,
na útechu som čakal, neprišla.
Jed dávali mi dojedla,
keď som bol smädný,
napojili octom.
Nech im je pascou stôl,
za ktorým jedia,
záhubnou jamou
hody obetné!
Nech sa im oko zakalí,
aby viac nevideli,
nech sa ich bedrá
klátia neisto!
Už vylej na nich
svoje rozhorčenie
a ohňom svojho hnevu
opál ich!*

*Nech skaza pustoší
ich tábory, ich stany
nechže prázdne ostanú! Pretože
ubližujú tomu,
koho udrel si,
a množia bolesť tých,
ktorých si poranil.
Prilož k ich vine vinu navyše,
zastúp im cestu
k Tvojmu spaseniu.
Nech z knihy života
sú vytretí,
ku spravidlivým
nepripíš ich meno!*

V decembri roku 1903 sa bratom Wrightovcom podarilo uskutočniť ich prvý let. V mestečku Kitty Hawk dokázali to, čomu nikto neveril: vzlietli so strojom ťažším ako vzduch. Nadšení telegrafovali rodine: „Štyri úspešné štarty. Najdlhší let 59 sekúnd. Informujte tlač. Budeme doma na Vianoce.“ Ich sestra Katherine s radosťou bežala oznámiť správu do novín. Keď si redaktor prečítal telegram, s rozpačitým úsmevom povedal: „To je milé. Takže chlapi budú doma na Vianoce?“

Katherine Wrightovej „horelo srdce“ nad úspechom svojich bratov. V tom čase však ľudia pokladali lietanie za nemožné. Novinár preto nepochopil, čo mu dievča chcelo povedať: svoju pozornosť sústredil na najmenej dôležitú vec. Aby si uvedomil, čo má pred sebou, musela mu Katherine „otvoriť oči“ – zasvätiť ho do výnimočnosti toho, čo bratia dokázali.

V podobnej situácii nachádzame emauzských učeníkov. Zronení sa vracajú z Jeruzalema. Ten, ktorého videli zomierať, je zrazu pred nimi. Ich neveriace srdcia ho však nedokážu spoznať. A tak im Kristus otvára oči a zapáľuje srdcia: vykladá im Písma, aby pochopili, že jeho smrť na kríži bola naplnením dávnych prorociev. A Kristus dokázal, čo všetci pokladali za nemožné: na tretí deň vstal z mŕtvych!

Prečo našej pozornosti opakovane uniká, čo je podstatné? Ak sa vzdialime od Boha, diabol sa rýchlo postará o „preladenie“ nášho zraku na svoju frekvenciu. Keď Adam a Eva spáchali hriech, aj im sa „otvorili oči“. Čo to však prinieslo? „Spoznali, že sú nahí.“ Hriech mal za následok naladenie pozornosti pomýleným smerom. Namiesto Božích darov zameraných na večnosť sa človek nechal ovládnuť pomínutelnými vecami.

Čosi podobné vnímam, keď vidím ako sprievodcovia v Ríme opisujú diela Michelangela, Berniniho či Raffaela. Chrlia údaje a ľudia hľadajú nad majestátnom umeleckých pamiatok. Motiváciou majstrov však nebola túžba ohurovať turistov. Umením chceli priviesť človeka k Bohu, nadchnúť srdcia pre Kristovu lásku. Pozerať na Pietu alebo na Baziliku svätého Petra bez viery, z čisto umeleckého či architektonického hľadiska, znamená nechať si ujsť zmysel ich odkazu.

Aby nám neušiel zmysel života, všetci občas potrebujeme „rozohriať srdcia“ a „otvoriť oči“. Znamená to pripomenúť si, že Božie veci presahujú všetko, čo ponúka náš svet. Znamená to žiť pre večnosť, milovať Boha, modliť sa, objavovať evanjelium... Dokážeme deti nadchnúť pre lásku ku Kristovi? Alebo je zoznam našich hodnôt naladený iným smerom a nášmu pohľadu zostáva viditeľné len to, čomu „verí“ a „rozumie“ dnešný svet?

Martin Kramara

Petícia za referendum o rodine: Veľmi nás všetkých povzbudzujem aktívne sa zapojiť do iniciatívy Petícia za rodinu. Oslovme aj svojich priateľov, známych. Podpíšme túto petíciu ako znak nášho presvedčenia. Podpisové hárký sú v kostole i v sákrstii kostola. Pri podpisovaní je dôležité uviesť celú adresu, nie skratky ako napr. BA ale napísať Bratislava. Nezapudnime na číslo domu.

Zbierka na seminár: Na budúcu nedeľu - 11. mája - bude nedeľa Dobrého pastiera. Na konci sv. omši pri východe z kostola budeme konať zbierku na seminár.

Začína sa týždeň modlitieb za duchovné povolania

Raz som v istom odľahčenom rozhovore dostal otázku, aké prikázanie by som doplnil do *Desatora*. Sformuloval som teda jedenáste prikázanie: „Nemontuj sa do života iných!“ Znamená to: všímaj si seba, svoje chyby, slabosti a nedokonalosti a druhých nechaj na pokoji. Veľa ľudí, aj veriacych, má totiž „charizmu“ starať sa do blížnych, zaujímať sa o ich záležitosti, poučať, napomínať. Vôbec však nevenujú pozornosť sebe a nevidia svoje nedostatky. Na ospravedlnenie používajú tie najušľachtilejšie dôvody: lásku k blížnemu, ktorému treba pomôcť. Pomocou často rozumejú to, že o svojich dohadoch a záveroch informujú širokú verejnosť, len nie toho, koho sa vec priamo dotýka. Kade chodia, trúsia svoje zaručené informácie a závery. Iní sa príliš angažujú a za každú cenu radia a dávajú rozumy. Morálna teológia pritom pozná presné podmienky bratského napomínania. Po prvé, napomínať má ten, kto je dotýčanému najbližší v poriadku lásky, teda manžel či manželka, rodičia, súrodenci, príbuzní, predstavení. Po druhé, blížny musí službu napomenutia naozaj potrebovať, lebo nie je v stave pomôcť si sám. Po tretie, niet nikoho, kto by to urobil lepšie ako ja. Prílišná iniciatíva teda nie je na mieste. Kiežby sme boli ľuďmi jedenásteho prikázania a vedeli sa zaoberať skôr brvnom vo vlastnom oku ako smietkami v očiach blížnych.

Ivan Šulík „Láskavo a milosrdne“

Sväté omše v tret'om Veľkonočnom týždni - (A)

5.V. pondelok

18:00 Nebude (v Grinave o 9:00 hod. kňazská rekolekcia)

6.V. utorok

18:00 Za † Vojtecha a Justínu Nemcových a syna Milana

7.V. streda

18:00 za zdravie a Božie požehnanie pre Nikolku

8.V. štvrtok

18:00 Za kňazov

9.V. piatok

18:00 Za † Milana Jurčáka

10.V. sobota

08:00 Za † Jána a Serafinu Podmarčkových, zaťa Imricha a za rodičov

Upratovanie kostola č.d. 325 - 352

11.V. 4.Veľkonočná nedeľa

08:00 za † z rodiny Šikulovej

Lektori: Radakovičová J., Pešková L.

10:00 Za farníkov

Lektori: Polanská Z., Bublavy M.

14:00 Posvätný ruženec, Litánie

Liturgický kalendár

5.IV. pondelok	Sv. Gotthard, Biskup
6.IV. utorok	Sv. Dominik Savio
7.V. streda	Bl. Gizela
8.V. štvrtok	Sv. Viktor, mučeník
9.V. piatok	Bl. Ulrika Nischové, panna
10.V. sobota	Sv. Pachomius, opát

so svätým Levom Veľkým

Sila viery

Z tejto kázne, ktorú mal svätý Lev Veľký na sviatok Nanebovstúpenia v roku 445, Cirkev prevzala svoje oficiálne učenie o sviatostných tajomstvách, ktoré je vyjadrené v *Katechizme Katolíckej cirkvi 1115*.

Tajomstvo našej spásy, milovaní, ktorú si Stvoriteľ vesmíru cenil svojou krvou, bolo naplnené jeho uponížením - odo dňa jeho telesného narodenia po koniec jeho utrpenia. Hoci aj vo forme služobníka presvitali mnohé znaky jeho božskej prirodzenosti (pozri *Flp 2, 7*), udalosti celého tohto obdobia mali osobitne poukazovať na jeho ľudskú prirodzenosť, ktorú prijal. Reťaze smrti sa roztrhli jeho utrpením, hoci mali spútať toho, ktorý „nepoznal hriech“ (*2 Kor 5, 21*). Slabosť sa vtedy zmenila na silu, smrteľnosť na nesmrteľnosť, potupa na slávu.

Pán Ježiš Kristus to dal najavo „mnohými dôkazmi“ (*Sk 1, 3*) pred mnohými svedkami, pokým nezaniesol do neba slávne víťazstvo nad smrťou.

Na Veľkú noc Pánovo zmŕtvychvstanie bolo dôvodom radosti. Teraz je dôvodom našej radosti jeho vystúpenie do neba. Teraz si pripomínáme a oslavujeme ten deň, keď sa naša ľudská prirodzenosť vzniesla v Kristovi ponad nebeské zástupy - ponad všetky triedy anjelov, ponad všetky nebeské mocnosti - a posadila sa po pravici Boha Otca. Pri tomto prozreteľnom usporiadaní udalostí sa upevňujeme, takže keď tieto obdivuhodné veci stratíme spred očí, Božia milosť môže byť ešte úchvatnejšia, viera bez pochybností, nádej bez zakolísania a láska bez ochladnutia.

Toto je sila veľkých myslí a svetlo duší, ktoré sú pevné vo viere: veriť bez váhania tomu, čo je neviditeľné telesnému zraku, a svoju lásku upriamiť tam, kam nemôžeme upriamiť svoj pohľad. Odkiaľ pochádza táto zbožnosť v našich srdciach alebo ako by sme mali byť „ospravedlivení z viery“ (porov. *Rim 5, 1*), keby naša spása závisela len od vecí, ktoré vidíme? Keď istý človek naďalej pochyboval o Kristovom zmŕtvychvstani, pokým sa zrakom nepresvedčil a nedotkol sa rán po mučení na jeho tele, náš Pán mu povedal: „Uveril si, pretože si ma videl. Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili“ (*Jn 20, 29*).

Milovaní, aby sme mohli dosiahnuť tento stav blaženosti, náš Pán Ježiš na štyridsiaty deň po svojom zmŕtvychvstani, po naplnení všetkých vecí, ktoré sa týkajú evanjelia a tajomstiev Nového zákona, pred pohľadom svojich učeníkov vzniesol sa do neba. Takto ukončil svoju telesnú prítomnosť medzi nami, aby prebýval po Otcovej pravici do času, ktorý Boh ustanovil na rozmnoženie detí Cirkvi. Potom príde súdiť živých i mŕtvych v tom istom tele, v akom teraz vystúpil do neba.

To, čo bolo viditeľné na našom Spasiteľovi, prešlo do sviatostí. Aby viera mohla byť väčšia a silnejšia, zrak ustúpil učeniu Cirkvi. A veriace srdcia osvietené lúčmi zhora prijímajú autoritu tohto učenia.

Táto viera posilnená Pánovým vystúpením do neba a potvrdená darom Ducha Svätého sa nedala zastrašiť reťazami, väzením, vyhnanstvom, hladom, ohňom, útokmi divých šeliem alebo mučením krutých prenasledovateľov. Za túto vieru ľudia po celom svete, muži, ženy i deti, bojovali až po vyliatie svojej krvi. Táto viera vyhánala zlých duchov,

uzdravovala choroby, kriesila mŕtvych.

Svätí apoštoli - keď ich uistili toľké zázraky a poučili toľké kázne - boli rozrušení hrôzami Pánovho utrpenia a pravdu o jeho zmŕtvychvstani neprijali bez váhania. Po Pánovom zmŕtvychvstani však urobili také pokroky, že všetko, čo ich predtým naplňalo strachom, sa teraz zmenilo na radosť. Celou myslou uvažovali o božskej prirodzenosti toho, ktorý sedí po Otcovej pravici. Prekážky telesného zraku im už viac nebránili upriamiť pohľad na toho, ktorý nikdy neopustil Otca, keď zostúpil na zem, ani nezanechal učeníkov, keď vystúpil do neba.

Myšlienky k modlitbe

Toto je sila veľkých myslí a svetlo duší, ktoré sú pevné vo viere: veriť bez váhania tomu, čo je neviditeľné telesnému zraku.

Aby viera mohla byť väčšia a silnejšia, zrak ustúpil učeniu Cirkvi.

Táto viera posilnená Pánovým vystúpením do neba sa nedala zastrašiť mučením krutých prenasledovateľov. Za túto vieru muži, ženy i deti bojovali až po vyliatie svojej krvi.

Zapamätajte si

To, čo bolo viditeľné na našom Spasiteľovi, prešlo do sviatostí.

Námety na konanie

Môžeme sa modliť o zázraky, ale nesmieme strácať vieru, keď sa nestanú. Kristus vykonal veľa zázrakov, aby sme mali vieru a túto vieru vyskúšala a osvedčila ochota mnohých mučeníkov trpieť a zomrieť. Aj my musíme trpieť a zomrieť. Aj my sa stretávame s utrpením a smrťou ľudí, ktorých milujeme. Naša viera v Kristove tajomstvá nás cez to prenesie a nebudeme potrebovať ďalšie zázraky, hoci po nich túžime celým uboleným srdcom.

Scot Hahn Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Pokánie

231 Prísny pôst je pokánie veľmi milé Bohu. Ale z rozličných dôvodov, začali sme si ho uľahčovať. Nevadí, ba dokonca naopak, ak ho so súhlasom svojho duchovného radcu budeš často uskutočňovať.

232 Dôvody na pokánie? Pykanie za hriechy, zadosťučinenie, prosby, vzdávanie vďaky - to všetko sú prostriedky k napredovaniu... za teba, za mňa, za ostatných, za tvoju rodinu, za tvoju krajinu, za Cirkev... A tisíc ďalších dôvodov.

233 Nerob viac pokánia, než koľko ti dovoľuje tvoj duchovný radca.

234 Ako len povznášame bolesť tým, že ju dáme na miesto, ktoré jej v ekonómii ducha prináleží: zadosťučinenie.

Josemaria Escrivá „Cesta“

POLOVICA PRIKRÝVKY

V skromnom domčeku žil muž so ženou, otcom a synom, ktorý bol ešte dieťa. Starček nerobil takmer nič, lebo bol na prácu príliš slabý. Sedel opretý o dvere domu a len jedol a fajčil. A tak sa muž rozhodol vyhnúť ho z domu a nechať na ulici napospas osudu, ako sa to v ťažkých časoch občas robievalo s hladnými krkmí. Žena sa snažila zakročiť v prospech starca, no márne. „Tak mu daj aspoň prikrývku,“ povedala mužovi. „Nie, dám mu len polovicu. To mu stačí.“ Žena ho úpenlivo prosila, až sa jej podarilo muža presvedčiť, aby nechal starcovi celú prikrývku. Vo chvíli, keď bol starý muž na odchode a po tvári sa mu kotúľali slzy, prehovorilo dieťa v postielke a povedalo otcovi:

„Nedávaj mu celú prikrývku! Daj mu len polovicu.“ „Prečo?“ prekvapene sa spýtal otec a išiel k postielke. „Pretože druhú polovicu dám tebe, keď ťa odtiaľto vyženiem.“

- **Cítim, že starším ľuďom sa dostáva menej úcty...**
- **Od starších ľudí by som sa mohol niečo naučiť, keby som si predstavil seba samého na ich mieste.**
- **Ak som starší, mohol by som sa podeliť o svoju skúsenosť s mladšími...**

José Carlos Bermejo „Príbeh na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Judáš, jeden z Dvanástich

Postava Judáša po stáročia znepokojovala teológov a umelcov. Pohľad naňho bol rôznorodý. Jedni ho považovali za malého obchodníka, ktorý zanechal skliepok v Kafarnaume. Iní v ňom videli chladného a vypočítavého hráča s politickými ambíciami. Pre ďalších bol diabolským stelesnením zla. Skutočná podoba Judáša však zostáva navždy zastretá tajomstvom.

Judáš jediný zo všetkých apoštolov pochádzal z Judey. Ostatní boli Galilejčania. Mal finančné a organizačné schopnosti, a tak dostal na starosť pokladnicu a zásobovanie družiny. Bolo to využitie prirodzených schopností, ktoré je potrebné využiť v primeranej práci aj v apoštoláte. Ľudia sa ponosujú, keď sa ich schopnosti nevyužívajú. Ale naše prednosti môžu byť pre nás aj zradné. Diabol nám niekedy ponúkne veci a úlohy, na ktoré máme mimoriadne predpoklady, ale práve ony nás neraz odvedú od Boha. Býva to vtedy, keď sa začneme cítiť príliš sebestační a nezávislí. Svoje tu zohráva aj sláva. Judáša schopnosti zahubili. Krista popravila kati. Oni budú popravovať aj mučeníkov. Ale cestu do Getsemani ukazujú judáši - kvalifikovaní znalci Krista. Je to tak pri každom prenasledovaní. Myslia si, že keby sa im podarilo vyhnúť Krista zo sveta, oslobodili by sa od výčitiek svedomia, alebo ako hovorievajú - od komplexov. Keď nemôžu zničiť Boha na nebesiach, chcú ho zničiť na zemi - aspoň v tých, ktorí im ho pripomínajú svojím životom.

Judáš sa ukázal horlivejší v službe nepriateľov než v službe Kristovej. Keď veriaci človek opustí Krista, ide proti nemu niekedy až do extrémov.

Ako nazvať Judášovu zradu? Nešťastím? Tragédiou? Hrôzou? Veď i tento apoštol sa mohol stať svätým.

Čím sa stanem ja?

Premyslená zrada

Judáš vedel, kde možno nájsť Majstra. Poznal jeho zvyky, vedel, kde bude nocovať. Nielen Judáš - i neskôr v dejinách najväčšími zradcami boli tí, čo vyrástli po Kristovom boku, v Cirkvi. Nepriateľmi človeka sú vlastní domáci (Mt 10, 36). Oni dajú často možnosť nepriateľom zvonku. Ježiš to okúsil sám na sebe v Getsemanskej záhrade.

Spomedzi tých, ktorí nesú zodpovednosť za Ježišovu smrť, ani jeden nemá takú vinu ako Judáš. O katoch, ktorí ho pribijú na kríž, povie sám Ježiš: „Nevedia, čo robia.“ Pilát sa odsúdil sám, keď povedal: „Mám moc prepustiť ťa a mám moc dať ťa ukrižovať.“ Ale ani Pilátova zodpovednosť sa nevyrovná Judášovej. „Ten, kto ma vydal tebe, má väčší hriech, povie Ježiš Pilátovi.

Vodcovia Židov majú väčšiu vinu než Pilát. Dva roky sledovali Ježišove slová a videli jeho činy. „Nemajú výhovorky“ — povedal o nich Ježiš. A predsa sv. Peter sa o nich po vzkriesení vyjadrí: „Viem, že ste to v nevedomosti urobili, ako aj vaši poprední muži.“ (Sk 3, 17).

No Judáš je bez ospravedlnenia. Zhrešil s plným vedomím.

Dlhé mesiace žil po Kristovom boku, bol zahrňovaný jeho pozornosťou a láskou. Bol svedkom Kristových zázrakov, a predsa dovolil satanovi, aby ho urobil bezcitným a slepým. Až na konci sa mu otvoria oči - ale to už bude v zúfalstve.

Na začiatku sa Judáš iste oddal Ježišovi. Ježiš však žiadal od všetkých, aby ich oddanosť rástla. Aj od Judáša žiadal rastúcu vernosť. Chcel, aby sa celkom obetoval, aby zabudol na seba a nastúpil úplne novú cestu života. Aj on mal všetko predať a ísť za ním, mal položiť ruku na pluh a neobzerať sa, mal ísť po strmej ceste a zapierať sám seba, mal byť znom, ktoré odumrie, aby prinášalo úrodu. Ježišove požiadavky boli však asi pravým opakom toho, o čom sníval Judáš. A Ježiš čakal od neho nepomerne viac než od bohatého mládenca. Čo je to predať a rozdať majetok proti darovaniu celého života, ktoré Ježiš očakával od apoštolov? Judáš sa časom asi zhrozil týchto požiadaviek. Bránil sa tým, že vložil celú svoju pozornosť a starosť do hospodárskych potrieb družiny? Alebo azda zatrpkol? Nevedel, ako vycúvať?

Sv. Ján naznačuje, že od pomazania olejom v Betánii šiel Judáš už svojím vlastným smerom. On jediný protestoval proti drahému oleju (Jn 12, 5). Evanjelisti ho však opisujú už retrospektívne - vidia ho cez jeho zradu. Sú však zdržanliví a nesúdia ho. Ohavnosť a hrôzu jeho činu naznačujú už tým, že napíšu „Judáš, jeden z Dvanástich...“ Tým povedali všetko.

Budeme súdiť a odsúdime? Alebo sa zamyslíme? Veď Judáš bol človek ako my. A bol jedným z Ježišových blízkych. V ňom vystúpilo na povrch v otrasnej nahote to, čo žilo všade okolo Ježiša ako možnosť.

Nemárne sa prečo cítiť lepší. Zrada je blízka nám všetkým. Boh ráta s vernosťou nášho srdca. Koľko dní by sa našlo v našom živote, v ktorých sme v ničom nezradili jeho očakávania a svoje svedomie - za pletky, za lepšie postavenie, za výhody či ľahší život? Nie je to viac ako tridsať strieborných? Judášove peniaze sú stále v obehu. Zradami stáročia sa rozmnožili. Nemáme prečo hovoriť o zrade ako o niečom, čo sa nás netýka. Judáš odhaľuje čosi z každého z nás - zlé možnosti nášho srdca.

Pane, chráň nás, aby nás nepremohla zrada!

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku